

**ZANECHAL
JSI MI JEN
VZPOMÍNKY**

ADAM SILVERA

PŘELOŽILA KATEŘINA HAJŽMANOVÁ

**COO
BOO**

Zanechal jsi mi jen vzpomínky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Adam Silvera

Zanechal jsi mi jen vzpomínky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**ZANECHAL
JSI MI JEN
VZPOMÍNKY**

ADAM SILVERA

**COO
BOO**

Přeložila Kateřina Hajžmanová

HISTORY IS ALL YOU LEFT ME

Copyright © 2017 by Adam Silvera

Illustrations © Ondřej David, 2025

Translation © Kateřina Hajžmanová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-882-0

ISBN e-knihy 978-80-7498-905-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-906-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-900-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

SOUČASNOST

PONDĚLÍ, 20. LISTOPADU 2016

V alternativních vesmírech jsi pořád naživu, Theo, ale já žiju ve skutečném světě, kde máš dneska ráno pohřeb s otevřenou rakví. Vím, že jsi tam venku a posloucháš. A ty bys zase měl vědět, že jsem pěkně nasranej, protože jsi přísahal, že nikdy neumřeš... a hele, kde jsme skončili. Bolí mě to ještě víc, protože tohle není první slib, který jsi porušil.

Ještě jednou zopakuju podrobnosti toho slibu. Složil jsi ho vloni v srpnu. Věř mi, když říkám, že se nad tebe nesnažím povyšovat, když takhle vzpomínám – a vzpomínám i na spoustu dalších věcí, do nejmenších detailů. Pochybuju, že tě to vůbec překvapí, vždycky jsme si dělali legraci z toho, jak divně tvůj mozek funguje. Měl jsi ho plný zbytečných faktů, kterými bys dokázal popsat celé sešity, ale čas od času ti utekly ty důležitější věci, třeba letos moje narozeniny (17. května, ne 18.). A nikdy sis nezapamatoval všechny svoje večerní přednášky, i když jsem ti koupil ten cool plánovač se zombíky na obálce (ty-víš-kdo tě ho nejspíš donutil vyhodit). Jen chci, aby sis věci pamatoval tak, jak si je pamatuju já. A jestli tě teď výlety do minulosti otravují – vím, že to tak bylo, když jsi odjel z New Yorku do Kalifornie –, tak se omlouvám, ale

prosím, nezlob se na mě za to, že to chci celé prožít znovu. Zanechal jsi mi jen vzpomínky.

Toho dne, kdy jsem se s tebou rozešel, aby sis mohl žít po svém tam v Santa Monice a já tě nijak neomezoval, jsme si něco slíbili. Některé z těch slibů se sice zvrty, ale nikdy jsme je neporušili – říkal jsem třeba, že tě nikdy nebudu nenávidět, i když jsi mi k tomu dal spoustu důvodů. Nebo ses se mnou nikdy nepřestal kamarádit, i když tě o to tvůj kluk požádal. Ale toho dne, kdy jsme šli na poštu s Wadem, abychom všechny tvoje krabice poslali do Kalifornie, jsi pozpátku nakráčel do silnice a málem tě srazilo auto. Viděl jsem, jak náš šťastný konec – to, že si najdeme cestu zase jeden k druhému, až přijde ten správný čas, děj se co děj – mizí a přiměl jsem tě slíbit, že na sebe budeš vždycky dávat pozor a nikdy neumřeš.

„Dobře. Nikdy neumřu,“ řekl jsi a objal jsi mě.

Jestli existoval slib, který jsi měl dovoleno porušit, rozhodně to nebyl tenhle – a teď musím za hodinu přistoupit k tvojí rakvi a rozloučit se s tebou.

Až na to, že to nebude sbohem.

Vždycky budeš tady, vždycky budeš poslouchat. Ale bude úplně nemožné znovu tě vidět na vlastní oči, poprvé od července a taky úplně naposled. Zvlášť proto, že tam taky bude tvůj kluk.

Hele, nebudu dneska ráno jeho jméno vyslovovat tak dlouho, jak jen to půjde, jo? Jestli mám mít vůbec nějakou naději, že přežiju dnešek, zítřek a všechny následující dny, myslím, že se potřebuju vrátit na začátek, kdy jsme byli jen dva kluci, co si k sobě našli cestu skrze puzzle a postupně se zamilovali.

Jde o to, co přijde po tom, co ses ode mě odmlouval, tam se to všechno pokazí. Z toho, co přijde po tom, co jsme se

rozešli, jsem tak nervózní. Teď mě můžeš vidět, ať jsi, kde jsi. Vím, že tam jsi, a vím, že se na mě díváš, že ses naladil na můj život a chceš si to dát všechno dohromady sám. Nejde o to, že by mě k šílenství dováděly jen ty ostudné věci, co jsem udělal, Theo. Šílím, protože jsem ještě neskončil.

VZPOMÍNKY

NEDĚLE, 8. ČERVNA 2014

Dneska se zapíšu do dějin.

Čas uhání rychleji než tenhle vagon podzemky, ale to je v pohodě, protože sedím po levici Thea McIntyra. Znáám ho už od základky, když jsme se na sebe jednou o přestávce zadívali. Zamával na mě a řekl: „Pomoz mi, Griffine. Snažím se znovu postavit Pompeje.“ Tedy puzzle s obrázkem Pompejí, sto dílků. Tehdy jsem o Pompejích nic nevěděl, myslel jsem si, že Vesuv je nějaké skryté doupe komiksového pána zla. Theovy ruce mě zhypnotizovaly – třídil dílky do skupinek podle odstínů, odděloval žulové silnice od zničených staveb pokrytých popelem. Pomohl jsem mu s oblohou, mraky jsem úplně pokazil. Toho dne jsme moc puzzlí neposkládali, ale od té chvíle jsme si byli blízcí.

Dnešní výlet nás zavede z Manhattanu do Brooklynu, chceme zjistit, jestli jsou skryté poklady na blešáku tak předražené, jak všichni říkají. Je jedno, kde jsme, v Brooklynu nebo na Manhattanu, na školním dvoře nebo v Pompejích. Rozhodl jsem se, že dnes, v tento sudý den, změním hru, kterou s Theem hrajeme. Jen doufám, že bude chtít hrát dál.

„Alespoň to tu máme jen pro sebe,“ řeknu.

Je až podezřelé, jak prázdný tenhle vagon je. Ale já to nezpochybňuju. Příliš mě zaměstnává snění o tom, jaké by to bylo, navždycky sdílet tenhle prostor a taky každý jiný s tímhle všeználkem, který miluje kartografii, puzzle, animaci a taky pátrání po tom, co lidi v životě pohání. V přečpaném vagonu se s Theem většinou zmáčkne k sobě, boky a paže přitisknuté k tomu druhému, přijde mi to dost podobné objímání, až na to, že ho nemusím tak rychle pouštět. Je nanic, že teď sedí Theo přímo naproti mně, ale aspoň tak mám úplně boží výhled. Modré oči, které nachází zázraky asi v čemkoli (včetně reklam na bělení zubů), světlé vlasy, které ztmavnou, když se namočí, triko s *Hrou o trůny*, které jsem mu pořídil k únorovým narozeninám.

„Pozorovat lidi, když kolem žádný nejsou, je o dost těžší,“ poznamená Theo. Upírá oči na mě. „Ale jsi tady ty, že jo.“

„Na tom blešáku určitě nějaký zajímavý lidi budou. Třeba hipsteři.“

„Hele, nevysmívej se jim. Někteří mají pod tou poděděnou flanelkou a spadlou čepicí skutečné city.“

Theo se postaví a mizerně se přitáhne do shybu o držadlo – jeho mozek se mu sice stará o nejlepší známky, ale svaly ho tak vysoko nevynesou. Vzdá to a začne přeskakovat mezi lavicemi na jedné a druhé straně jako nějaký podzemní artista na visuté hrazdě. Kéž by udělal salto sem ke mně a zůstal na místě. Drží se madla a natáhne nohu k naproti stojící lavici, triko se mu vyhrne a já zahlédnu periferním viděním kousek jeho kůže, zatímco se ze všech sil soustředím na jeho úsměv. Možná je to poslední den, kdy tohle dělám.

Vlak se dokymácí do stanice a my konečně vystoupíme.

Manhattan je domov a tak vůbec, takže ho Theo nikdy nepomlouvá, ale vím, že si přeje, aby víc zdí zdobilo graffiti jako tady v Brooklynu, kde pestrobarevně září v paprscích letního slunce. Theo cestou na blešák vyjmenovává svoje oblíbence: černobílý chlapeček přecházející po barevných písmenech ve slově SEN. Prázdné zrcadlo, dožadující se toho nejkrásnějšího v šíleně úhledném písmu, které konkuruje Theovu dokonalému rukopisu. Letadlo kroužící kolem Neptunu, které vypadá dostatečně imaginárně, takže z něj nemám ani záchvaty úzkosti z létání. Rytíři usazení kolem planety Země, jako by to byl jejich kulatý stůl. Ani jeden z nás netuší, co to má znamenat, ale je to zatraceně povedené.

Cesta na blešák je dlouhá a rozpálená, nachází se u Východní řeky. Theo si všimne dodávky s občerstvením a každý z nás utratí pět dolarů za ledovou tříšť – až na to, že v ní není dost příchuti, takže prostě žvýkáme kousky ledu, abychom to vedro přežili.

Theo se zastaví u stolku s fanouškovskými předměty ke *Star Wars*. Když se ke mně otočí, nakrčí obličej. „Sedmdesát dolarů za hračku, co vypadá jako světelný meč?“

Jeho šeptání je fakt nanic. A ukáže se to jako problém.

Asi čtyřicetiletá prodavačka vzhlédne. „Stáhli ho z prodeje,“ pronese nevýrazně. „Je vzácný a já bych si za něj měla účtovat ještě víc.“ Na tričku má nápis PRINCEZNA LEIA NENÍ DÁMA V NESNÁZÍCH, KTEROU HLEDÁŠ.

Theo jí na zamračený výraz odpoví uvolněným úsměvem. „To někdo předvedl Obi-Wana a usekl s tím někomu ruku?“

Moje znalosti o *Star Wars* jsou dost omezené a to samé platí o Theových znalostech týkajících se světa *Harryho Pottera*. Je to jediný šestnáctiletý člověk, kterého znám, co nesle-

duje osudy všemi milovaného kouzelnického kluka. Jednoho večera jsme se minimálně hodinu hádali o tom, kdo by vyhrál v duelu mezi lordem Voldemortem a Darth Vaderem. Překvapuje mě, že se ještě kamarádíme.

„Zápádka u dvířek, kam se dávají baterky, se snadno uvolní a děti si je pak strkají rovnou do pusy,“ řekne žena. Už nemluví s Theem. Povídá si se stejně nešťastným chlápkem jejího věku, který si neumí poradit s budíkem ve tvaru R2-D2.

„Tak nic.“ Theo na ni mávne a odejdeme pryč.

Pár minut se procházíme. (Šest, abych byl přesný.) „Už jsme tu skončili?“ zeptám se. Je horko a já se rozpouštím a rozhodně jsme viděli, že některé z místních pokladů jsou dražší, než by legálně být měly.

„To teda ne, neskončili,“ opáčí Theo. „Nemůžeme odejít s prázdnýma rukama.“

„Tak si něco kup.“

„Proč mi něco nekoupíš ty?“

„Ten světelný meč nepotřebuješ.“

„Ne, troubo, kup mi něco jiného.“

„A můžu teda očekávat, že mi taky něco koupíš, jo?“

„To je asi fér,“ podotkne Theo. Poklepe na svoje nebezpečné miniaturní sluneční hodinky. Jsou fakt nebezpečné, neměl by je nosit. Vůbec nechápu, jak nebo proč je někdo nechal vyrobit, jejich ostrá ručička už nečekaně poškrábala tělo nejednoho nic netušícího člověka – včetně mě – a děje se to tak často, že by je měl hodit do krbu a nechat shořet. A pak žalovat výrobce. Stejně je nosí, protože jsou jiné. „Sejdeme se u vchodu za dvacet minut. Připravenej?“

„Jdeme.“

Theo odspěchá, téměř vrazí do muže s plnovousem s malou holčičkou za krkem. Během pár vteřin je pryč. Podívám se na čas na mobilu – 16:18, sudé minuty – a spěšně vyrazím opačným směrem do vzdušného bludiště plného trofejí na prodej. Proběhnu kolem beden plných starých tenisek, křivými řadami ušmudlaných zrcadel, jako by to bylo špinavé zrcadlové bludiště, kolem štendrů s květinovými pašmínami, které se nadouvají ve větru ze skrytého větráku, a kyblíků mušlí, co se prodávají spolu se štetci.

Mušle jsou asi docela super, ale nekřičí do světa „Theo!“.

Asi o minutu později narazím na několik uliček trhu, které rozhodně mluví theovštinou. Lapač snů s vrbovým okem nabarvený jeho oblíbeným odstínem zelené. Celý stůl plný maličkých loďek v lahvi. Zrovna nedávno si o nich četl, protože doufal, že se mu samotnému podaří jednu takovou postavit, akorát že já vím, že on chce do lahvičky ukrýt vesmírnou loď, protože všechno musí dělat tak nějak po theovsku.

Pořád mám ještě všechn čas na světě – teda kdyby svět tu zbývalo už jen dvanáct minut. Je škoda, že nemá radši fantasy, protože nožíky na otvírání dopisů tady mají fakt pěkné, a já tak trochu doufám, že tenhle stánek už našel a překvapí mě jedním z nich, ideálně tím, co vypadá jako pochva na meč... nebo tímhle s kostěným jílcem. Je to v pohodě, protože mám všechn čas na světě... Vlastně ne, právě teď mám podle svého mobilu jen devět minut, což je liché číslo a já z toho začínám mít fakt stres, takže se podrbru na dlani a zase se rozběhnu. Nějak se mi povede vrátit do světa plného blbostí. Theo teď nepotřebuje hrnce a pánvičky vhodné na přípravu snídaně, protože spokojeně baští misky cereálií a pomerančový džus, a rozhodně nepotřebuje ani zahradnické

náčíní, teda pokud k němu nepatří návod, jak by si mohl zadarmo vypěstovat víc videoher a počítačových appek.

A pak najdu to pravé.

Puzzle.

Znovu mrknu na mobil: zbývá šest minut. Už nejsem ve stresu, teď cítím jen nadšení. Jsem u Thea dost často na to, abych věděl, že žádné z těchhle nemá: steampunková stodola vznášející se na křídlech postavených ze zbytků satelitu, Santovy sáně tažené pod hladinou delfíny (nechci vědět, co je v těch dárcích, ale taky bych hrozně rád slyšel, co tipuje Theo), 3D puzzle fotbalového míče – 3D je hodně cool, ale to, že je to sportovní náčíní, o dost míň. Nejsem si jistý, co si Theo o 3D puzzlích myslí, ale tohle mi nepříjde jako dárek, kterým by se daly věci vykopnout – haha.

Tak jo, mám to. Ty čtvrté v řadě na stole: pirátská loď odsouzená k záhubě. Piráti v bouřce padají přes palubu do zuřících vln, někteří se snaží vylézt zpátky nahoru, jiní visí z prkna dolů. Víím, že Theo vytvoří k tomuhle kousku pořádně napínavý příběh. Prodavačka mi hodí puzzle do hnědé papírové tašky, a i když stojí devět babek, prostě jí do ruky strčím desetidolarovku a uháním zpátky.

Theo už čeká u východu, tiskne se ke zdi, jak se snaží ukrýt ve stínu, jako upír, který zůstal venku moc pozdě – vlastně moc brzo? No, nedivím se mu. Oba se potíme. Podívá se na svoje miniaturní sluneční hodiny. „Dvouminutová rezerva! Pojdme odsud vypadnout, než shoříme, nebo ještě hůř, než se spálíš.“

Cestou zpátky do metra se mi k jeho dárku dostane jediného vodítka – krabice. Je to dokonalá krychle. Absolutně netuším, co by v ní mohlo být. V podzemce jsme schovaní

před sluncem, ale dusno na přeplněném nástupišti je nesnesitelné zase svým vlastním způsobem – jako bychom si rozbili tábor na vršku sopky a zapnuli se ve stanu. Nějak se nám podaří přežít šestiminutové čekání, a jakmile vlak otevře dveře, vyběhneme jako o závod směrem k rohové lavici, kde se usadíme dřív, než si ji může páreček kluků nejspíš z vysoké zabrat pro sebe. Klimatizace jede na plné pecky a já se okamžitě cítím víc sám sebou.

„Dárky?“ nadhodí Theo a ukáže na mou tašku prsty složenými do pistole.

„Nakoupil jsi jako první, tak začni,“ pobídnu ho a posunu nohu trochu blíž k jeho, takže se naše kolena můžou náhodně dotýkat.

„Nejsem si tou logikou tak úplně jistý, ale dobrá.“

Podá mi svou krabičku, a ať už je uvnitř cokoli, moc to neváží a posunuje se to sem a tam, když si balíček přehodím z jedné ruky do druhé. Otevřu ho a vytáhnu ozdobu nezpodobňující nikoho jiného než Rona Weasleyho, nejlepšího kamaráda Harryho Pottera.

„Co tomu říkáš?“ zeptá se Theo. „Vím, že je to tvoje oblíbená postava, takže už tohle nejspíš máš, ale říkal jsem si, že je to super dárek, zvlášť když je jasný, že už zažil i lepší časy, víš jak.“

Přikývnu. Je to pravda: tahle figurka Rona Weasleyho je trochu dobitá, z jejích zrzavých vlasů a černého pláště se loupe barva. Ale není to moje oblíbená postava. Není to velká chyba, protože Rona mám z celého hlavního tria nejradši – promiň, Harry, promiň, Hermiono – a figurky postav, které byly důležité a naživu jen v jednom dílu, se nedělají. Ale moje úplně nejoblíbenější postava v celé sérii, ve všech knížkách, je

ve skutečnosti Cedric Diggory. Když Cedric na konci Turnaje tří kouzelníků umřel, brečel jsem mnohem déle, než jsem ochotný komukoli přiznat. Cedricova smrt je bezpochyby ta nejbolestivější ztráta, kterou jsem si kdy prošel. Ale to je v pohodě, já taky přesně nevím, kdo je Theova nejoblíbenější postava z celých *Star Wars*. Chtělo by se mi tipovat Yodu, ale to zní hloupě i mně. Ale počítá se hlavně myšlenka, že jo.

„To je boží,“ řeknu mu. „A ještě ho nemám, díky moc.“ Zajímalo by mě, jestli předchozího majitele prostě celá série přestala bavit, a tak se tady prdoly zbavil za nějakých padesát centů nebo tak něco. Ale to je vlastně fuk. „Tak jo, jsi na řadě.“ Chybí mi prázdnota vagonu, ve kterém jsme jeli sem, jsem si teď až moc vědom všech bezejmenných diváků, kteří sledují, jak si vyměňujeme dárky, a vyvozují z toho svoje vlastní závěry o tom, že spolu určitě chodíme. Je pěkně na prd, že se mylí. A je dvakrát tak na prd, že existuje šance, že po dnešku Thea vyděším tak, že se se mnou nebude chtít ani kamarádit.

Theo vytáhne puzzle z tašky a vytřeští oči. „Ty krásó. Osm set kousků. Musíš je poskládat se mnou.“

„Jaký příběh v tom obrázku vidíš?“

Theo si ho chvílku prohlíží. „Zcela očividně jde o nadcházející zombie pirátskou apokalypsu.“

„Očividně. Pověz mi, jak je možný, že se piráti tím virem nakazili dřív než všichni ostatní?“

„Zombický virus existoval odjakživa, ale vědci věděli, že je nejlepší držet ho co nejdál od pevniny. Taky věděli, že lidi jsou od přírody pitomí a znudění a klidně by rozpoutali sedm pekel, kdyby to znamenalo, že v pondělí ráno nebudou muset vyrazit do práce, kterou nenávidí. Takže vědci ten virus izolovali na ostrově – jméno ti neřeknu, protože ti tohle

tajemství svěřit nemůžu, Griffé –, ale nepočítali s tím, že zuřivá bouře, kterou tu vidíš, ostrov zničí a vypustí virus, který se začne přenášet vzduchem – a jako první nakazí cestující piráty. No, nejdřív se vlastně nakazil papoušek kapitána Hoyt-Sumnera a ten pak rozšířil virus po celé *Zlodějské Mary*.“

Až v tu chvíli nevydržím a usměju se. „Jak do háje vymýšlíš všechna ta jména?“

„Já nic nevymyslel, všechno se to píše v učebnicích. Musíš si budoucí historii pěkně rychle dohnat,“ opácí Theo.

„Jak se jmenuje ten papoušek?“

„Fulton, a je to samička, všichni jí říkají Shnilopírka, chápeš, po tom, co piráty promění v nemrtvé. Později loď dostala nové jméno, *Hřízostrašná havěť*, což se hodí asi víc.“

Fakt bych chtěl strávit aspoň hodku v jeho hlavě, prolézt si všechny ty podivné strojky a kolečka.

„A tihle zombie piráti jsou dost chytrí na to, aby si přejmenovali loď?“ zeptám se. „No tak to jsme v háji.“

„Radši se v boji proti zombie pirátům přidej na mou stranu,“ řekne Theo. „Vím, jak nás zachránit.“

Pak se vrhne do popisu různých strategií, které můžeme použít pro přežití apokalypsy. Budeme si potřebovat postavit pevnost někde vysoko s děly a dalšími praktickými zbraněmi, jako jsou vojenské kuše střílející zapálené šípy. Jednoduché: mám skoro pocit, že se něčím podobným dokážu ohánět, díky všem fantasy knížkám, co jsem přečetl. Taký se podle všeho budu muset naučit vařit, protože Theo bude moc zaneprázdněný hlídkou, kterou bude držet 24/7. Je si dost jistý, že přijde na to, jak zůstat pořád vzhůru, zatímco mezi námi obcházejí nemrtví – a nebude mít čas na vaření, abychom jako večere neskončili my sami.

„Zní ti to dobře, Griffé?“

„Nemůžu slíbit, že jídlo, co ukuchtím, bude jedlý, ale zoufalé časy vyžadují zoufalá řešení.“

Theo natáhne ruku a potřese si na to, oficiálně tak od-souhlasíme naše role při zombie pirátské apokalypse. Když se ho dotknu, rozbuší se mi srdce, pěkně rychle a ztěžka.

Pustím ho. „Musím ti něco říct.“ Vagon metra pořádně rachotí, je tu hluk a zvědavé pohledy už odpluly jinam. Všichni se ztratili ve svých světech.

„Já ti taky musím něco říct,“ odpoví Theo.

„Kdo začne?“

„Kámen, nůžky, papír?“

Oba ukážeme kámen.

„Tak najednou?“ navrhone Theo.

„Myslím, že ta moje věc se tak nějak nedá zakřičet najednou. Můžeš začít.“

„Věř mi. Sázím na to, že oba řekneme totéž. Takhle to bude jednodušší,“ trvá na svém Theo.

Nebudu se o tom s ním hádat. Možná je to, co chce říct, horší než to, co chci říct já, takže z toho nebudu mít špatný pocit.

„Tak to odpočítáme na tři?“

„Čtyři.“

Theo se napůl usměje a kývne. „Čtyři, tři, dva, jedna.“

„Myslím, že mi šibe,“ vyhrknu, zatímco on řekne: „Mám tě rád.“

Theo zrudne, jeho poloviční úsměv je pryč. „Počkat, cože?“ Ošije se a zadívá se ven z okénka, ale jsme pod zemí, takže vidí jen temnotu a vlastní odraz. „Myslel jsem si, že řekneš, že mě máš rád. Jsi gay, Griffé?“

„Jo,“ připustím poprvé ve svém životě, což z nějakého důvodu nezpůsobí, že by se mi rozbušilo srdce nebo rozpálily tváře. Vím jen to, že komukoli jinému bych zalhal.

„To je dobře. Teda, jako, v pohodě,“ odpoví Theo. Zdá se, že zvažuje, že by se mi podíval do očí, ale pak se dál kouká z okna. „Proč jsi měl strach mi to povědět? Že si myslíš, že ti šibe?“

„Jo, to je ta druhá věc. Taky si myslím, že mám možná OCD.“

„Na to máš moc nepořádek v pokoji,“ řekne Theo.

„OCD nesouvisí jen s organizovaností. Víš, jak se v poslední době cpu všem k levému boku? Když jsme byli malí, nedělal jsem to. Taky je tady ta věc s počítáním, byl bych radši, kdyby všechno bylo sudý, s několika málo výjimkami, jako je jednička a sedmička. Hlasitost, časovač na mikrovlnce, kolik kapitol přečtu, než knížku odložím, dokonce i to, kolik použiju ve větě příkladů. Rozptyluje mě to a pořád se cítím hrozně ve střehu.“

Theo přikývne. „Taky jsem to tak dřív měl. Možná ne tak intenzivně, ale myslím, že to je prostě známka toho, že jsi geniální. Jsem si dost jistý, že Nikola Tesla byl posedlý číslem tři a někdy chodil třikrát kolem bloku, než vstoupil do budovy. Ale hele, Griffé, co my víme, všechna tahle nutkání můžou být prostě jen takové výstřelky.“ Jeho modré oči se mi zase podíávají do tváře a rozzáří se. „Můžeme to pak trochu prozkoumat!“

Možná má pravdu. Možná nejsem vyšinutý kluk s tikem v krku, co si škrábe dlaně vždycky, když je nervózní, má u všech lidí radši jejich levou stranu, tahá se za ušní lalůček a funguje jen v sudých číslech. Možná je to jako automatické

ostření na foťáku – když si člověk přiblíží jednu věc, všechno ostatní mu uteče.

„Trochu mě to schízuje, protože netuším, kdo budu v budoucnosti. Bojím se, že se to může zvrtnout a proměnit mě v Griffina, co bude moc komplikovaný na to, aby ses s ním ještě za pár let kamarádil.“ Nemůžu uvěřit, že mu tohle všechno říkám. Přejde mi to surreální, neuvěřitelné, ale nemůžu přestat. Možná když všechno prostě vyklopím, tak se tím všem nemocem vyvaruju.

Theo se ke mně přisune. „Kámo, já si musím dělat nervy se skutečnými problémy, jako to, jestli budou zombie piráti vědět, jak použít háky a doutnákové zámky, nebo jestli nás sejmou jen pomocí drápů a zubů. Neděsíš mě a nikdy nebuděš moc komplikovaný na moje přátelství.“ Poklepe mě po koleni. Jeho dlaň tam zůstane celou minutu. „A omlouvám se, jestli jsem tě donutil se vyoutovat – počkat, jsem první člověk, kterému jsi to řekl?“

Přikývnu, srdce mi buší. „Nedonutil jsi mě. Dobře, vlastně trochu jo, ale chtěl jsem ti to stejně říct. Jen jsem na to neměl koule ani jsem si nepřipravil žádný pořádný proslov. Taký jsem se trochu bál, že mě moje instinkty ohledně tebe klamou. Na přeludy trpí hned několik členů rodiny z mamčiny strany.“

„Nemáš žádné přeludy,“ opáčí Theo. „A nešibe ti.“

Natáhne ke mně ruku a nechce si se mnou plácnout. Ví, že se svět nezměnil, že to, co vyletí nahoru, pořád musí spadnout dolů, ale to, jak svět vnímám, se posunulo o kus napravo, pohnulo kupředu, a já ho teď vidím způsobem, který jsem si vždycky přál. Doufám, že neřeknu nebo neudělám nic, co by svět donutilo posunout se zase zpátky proti směru hodinových ručiček.

Zmáčknu Theovi dlaň, ozkouším to, co tu děláme, ať je to cokoli, a mám z toho pocit, jako bych odpovídal na otázku, kterou jsem nikdy neměl odvahu položit.

„Zůstaň tady, jo?“ řekne Theo.

„Rozhodně se nechystám odejít z jedoucího metra.“

Theo mou ruku pustí. Trochu schlípnu, jako bych ho zklamal. „Nikdy jsem to nikomu neřekl, ale už několik let si vymýšlím alternativní vesmíry. Znáš mě, vždycky se sám sebe ptám ‚Co kdyby?‘“ Na chvíličku se odvrátí. „Poslední dobou jsem se na to sám sebe ptal víc a víc. Spousta ‚cokdyby‘ je vlastně pro srandu, ale spousta z nich je taky dost osobní. Každý večer, než jdu spát, si najdu všechny poznámky, co jsem si napsal na kus papíru nebo do mobilu, a archivuju je v jednom deníku. Desítky a desítky alternativních vesmírů.“

Metro se najednou zastaví. Pasažéři vystupují a jiní zase naskakují, najednou máme o něco víc prostoru – ale jakmile se dveře zase zavřou, věnuju Theovi veškerou svou pozornost.

„Jeden jsem popsal třeba na vnitřní stranu ruky před chvílí, zatímco jsem pro tebe sháněl ten dárek,“ pokračuje. „Ještě ti to neukážu. Žádný spoilery. Ale něco mi to připomnělo. Všechny vesmíry, který jsem v poslední době vytvořil... ve všech se pořád objevuje tvůj obličej. A já si říkal, že kdyby ti to vadilo, tak tě nebudu nesnášet, ale možná bych pak potřeboval trochu času sám pro sebe, než mezi námi vznikne takový odstup, abych si dokázal představit vymyšlené světy, kde se automaticky neobjevíš.“ Theo se otočí a já vidím nad jeho levým loktem jeho rukopis – není to ta obvyklá dokonalá forma, protože ani on na sebe nedokáže psát úpravně – a pak mi dá tu ruku blíž k očím. Škrabopisem tam stojí: *Alternativní vesmír: chodím s Griffinem Jenningsem a to je celé.*

„Nevím, jestli ti to vůbec dává smysl, ale chci, aby se to stalo skutečností,“ poví mi a pořád ke mně natahuje ruku, jako by mi chtěl ta načmáraná písmena vypálit do mozku. „Jestli to nejde, chápu a doufám, že se nám pořád povede vymyslet, jak zůstat nejlepšími přáteli. Jen si neumím představit, že bych to nikdy nezkusil.“ Konečně spustí ruku. „A teď musíš něco říct.“

Mám pocit, jako by mě někdo vykopnul přímo do alternativního vesmíru úžasnosti. Nemůžu uvěřit tomu, že tenhle rozhovor vedu, nemůžu uvěřit, že doopravdy flirtuju s Theem a on mi to oplácí. Tenhle vesmír mi naprosto vyhovuje. Všechno tohle mu povědět nemůžu, alespoň zatím ne.

„Chystal jsem se na to,“ řeknu tedy.

„Tak jo, ale řekni něco, jen jestli je to dobrý. Jestli je to nanic, sklapni.“

„Už nějakou dobu vyšiluju z toho samýho, kámo. Nevím, kdy bych se konečně pochlapil a něco řekl, ale tohle tvoje povídání o alternativních vesmírech by to nepřebilo. Prostě bych ti řekl, že tě mám rád.“

„Chystal ses aspoň zmínit, jak nádherný jsem?“

„Nádherný je docela silný slovo, ale mluvil bych o tom, jak dobře se na tebe kouká, jasně.“

„Tak to je dobrý vědět.“ Měl bych mu povědět, jak hrozně moc se mi zamlouvá zvuk jeho psaní, slova, která sází do sešitu, když se hrbí nad lavicí. Chci vědět, co píše. Měl bych mu povědět o představách, které jsem měl – jak příště, až budu přespávat u něj doma a budeme spolu ležet v jedné posteli, nebudeme muset používat dvě oddělené deky a možná se jednou podělíme o jednu velkou a nebude to divné. Měl bych mu povědět o tom, jaká je zábava pozorovat ho, jak otáčí

přesýpací hodiny a zjišťuje, jestli dokáže úplně sám poskládat obří puzzle – a jak mu vždycky fandím, aby se mu to povedlo, protože vím, jakou má radost, když vyhraje. Měl bych mu povědět, jak moc si cením toho, že se poslední dobou pořád drží po mojí pravici. Ale nic z toho nahlas neřeknu, ne právě teď, protože mu to možná můžu přiznat až ve chvíli, kdy se to bude doopravdy dít.

„Proč dneska, Theo?“

„To, jak nás včera Wade vyfotil,“ odpoví.

Dojde mi, že jsem během našeho dnešního dobrodružství ani jednou nepomyslel na Wadea. Jsme trojčlenná parta, ale v tomhle případě mě bitva mezi sudostí a lichostí zase tolik netankuje, možná protože nám to prostě vždycky klapalo: je to jedna výjimka potvrzující pravidlo. Jako včera odpoledne, když jsme u Thea hráli turnaj v *Super Smash Bros.* – já a Theo versus Wade a počítač, týmy vytvořené tak, že jsme si losovali jména z Wadeovy čepice na míru. Bylo to těsné, protože Wade to s Bowserem fakt umí a počítač byl nastavený na nejvyšší úroveň, ale já a Theo jsme s kapitánem Falconem a Zeldou vyhráli. Vítězně jsme vyskočili a objali se, jako bychom právě vyhráli ve válce proti mimozemšťanům nebo – což se vzhledem k uplynulým deseti minutám hodí víc – ve válce proti zombie pirátům.

Wade nás přinutil zapózovat. Oba jsme s Theem nasadili předstíraně vážné výrazy, ale nepovedlo se to a rozřehtali jsme se.

„Viděl jsem nás spolu a pomyslel si, že už stačilo. Teď už je to nějaká doba, co mi došlo, že s tebou chci být. Wadeova fotka způsobila, že nebýt s tebou bylo zase o fous nesnesitelnější.“

„Myslím, že to vidím stejně,“ řeknu mu. „Co teď? Jak to celý uzavřeme? Nejspíš asi polibkem nebo tak něco, ale já na

to nemám náladu.“ U té poslední části se zarazím, protože je to upřímně lež. Rozhodnu se, že lhát přestanu, protože říkat pravdu může přinést právě takovéhle štěstí, to, které otvírá nekonečný počet alternativních vesmírů. Fakt si přeju, abych měl kousek žvýkačky, ale to Wade ji vždycky nosí při sobě. „Potřeseme si rukou?“

Uděláme to, ale ani jeden z nás dlaň druhého nepustí.

„Je to cool, ale divný,“ řeknu.

„Velmi cool, velmi divný,“ přisvědčí Theo. „Ale myslím, že se k sobě hodíme, ne?“

„Bezpochyby, Theo.“

Nemůžu se dočkat, až zjistím, co bude dál.

SOUČASNOST

PONDĚLÍ, 20. LISTOPADU 2016

Po deseti minutách budík konečně zmlkne, ale výhrůžky mých rodičů, že vyrazí dveře, pořád neustávají. Když tohle udělali naposledy, na dva měsíce jsem přišel o soukromí, než táta konečně vsadil do dveří nový zámek.

Myslím, že jsem ti o tom nikdy neřekl, bylo to až po tom, co jsme se rozešli.

„Griffine!“

„Ještě deset minut!“ křiknu.

„To jsi tvrdil už před hodinou,“ odpoví mamka.

„Šestkrát,“ dodá táta. „Obleč se.“

„Budu tam za deset minut, slibuju.“

Naposled jsem si na sebe bral černý oblek na svatbu tvého bratrance Allena na Long Islandu. Bylo to pár měsíců poté, co jsme spolu konečně začali chodit, a taky to byl náš první společný formální večírek, když teda nepočítáme křest tvojí sestry. K mojí úlevě se Wade – když jsme si s ním ještě byli blízcí – mýlil, když tvrdil, že všechny gay svatby jsou jako koncert Katy Perry. (Myslím, že bych se svou úzkostí nedokázal zvládnout náš první společný tanec pod diskokoulí.) Když jsem v salonku té vily uviděl bílé růže, začal jsem se do-

předu těšit na den, kdy si na sebe vezmu černý oblek a budu stát naproti tobě, moje ruce v tvých, připravený říct „tak to si teda pište, že ano“. Tehdy jsem to ještě nevěděl, ale bylo to naposledy, co jsem na sobě kdy v životě černý oblek měl. Teď si ho na sebe teda ani omylem brát nebudu.

Půjdu na ten pohřeb tak, jak jsem – dobře, ne úplně tak, jak jsem, protože kdybych se tam objevil v těchhle jégrovkách, asi by to tvou babičku trochu urazilo. Ale rozhodně si nesundám tu zelenou mikinu s kapucí, kterou jsi mi dal to odpoledne, kdy jsme přišli o panictví. Nosím ji teď poslední dva dny – vlastně víc, přesně padesát hodin, ačkoli čas místy ubíhá fakt divně. Teď, když jsi pryč, si přeju, abych tu ztracenou mikinu nikdy nebral. Už není cítit jako staré květinářství tvojí babičky, nemá na sobě fleky od hlíny z našich návštěv parku. Jako bys z ní byl úplně vygumovaný.

Popadnu dva ze čtyř magnetických gryfů, které jsi mi daroval předminulé Vánoce, a připnu si je na mikinu, jednoho na klíční kost a druhého na srdce. Jako by ten modrý honil toho zeleného po obloze.

Zadívám se na hodiny a čekám na další sudou minutu – 9:26 – a pak vstanu z postele. Stoupnu přímo do včerejší večere, zapomněl jsem, že jsem nechal talíř na podlaze, zatímco jsem civěl do stropu a přemýšlel o všech otázkách, na které se tě bojím zeptat. Ale hele, jestli má tvoje smrt nějakou světlou stránku, je to to, že už tu nejsi a nemůžeš mi říkat věci, které se mi špatně poslouchají.

Omlouvám se. To bylo ode mě pěkně kokotský. Potřebuju nosit na puse kondom.

Hrozně rád bych si šel sednout do vany a nechal na sebe dopadat déšť ze sprchy, ale musím z tohohle pokoje vypadnout.

Podívám se na hodiny na otevřeném notásu, a jakmile přeskóčím z 9:31 na 9:32, vyjdu ven.

Chodba je plná fotek v levných rámečcích, co jsme dostali od mojí tety loni k Vánocům – je to ten typ dárku, co moje matka označí jako „nepromyšlené“, ale protože je hrozně hodná, stejně je použije. Pořád pije z toho hrnku s Yodou, co jsi jí koupil před dvěma roky, ne k nějaké příležitosti, prostě jen tak. Pro moje rodiče tu vždycky budeš, i když už teď tvůj příběh nevidí na stěnách našeho domova.

Všechny tvoje fotky v levných rámečcích jsem si totiž nasyllil do pokoje. Míjím tak prázdná místa: tady má být fotka, kde sedíme ve tvém dětském pokojíku na Columbus Avenue a skládáme spolu puzzle s Empire State Building. My dva v šestnácti/patnácti, objímáš mě kolem pasu po tom, co Wade vtipkoval na téma „kluci se neumí objímat“. Usmíváš se na mě z protější lavičky v parku, zatímco našim vloni připíjím k výročí. A moje nejoblíbenější – bok po boku v jednom rámečku: první vyfotil Wade, jsme na ní s neutrálním výrazem vedle sebe a snažíme se neusmívat, ale moc se to nedaří. Na druhé se držíme a usmíváme po tom, co jsme se rodičům vyoutovali na Denisině narozeninové oslavě.

Vždycky se ti hrozně líbil ten sluneční odlesk nad tvou hlavou. „Jsem jako nějaký hustej drsnáckej anděl zkázy,“ říkal jsi. „Anděl, co se ohání hořícím mečem, zatímco ty dostaneš harfu.“

Naši jsou v obýváku už oblečení v saku a táta má na klíně to, co napekl, dívají se na zprávy v televizi s vypnutým zvukem. Mamka si mě všimne první a vyskočí, i když vím, že jí to dělá špatně na záda, zvláště za deštivých dnů, jako je tenhle. Skryje svou bolest a opatrně ke mně přijde, není si jistá, s jakým Griffinem má tu čest.

„Jsem připravenej,“ zalžu. Mám hlad, jsem úplně vysátý, je mi z toho nanic a nejsem připravený. Ale čas běží. Mše se koná dneska. Pohřeb zítra. Nevím, co se bude dít pak.

Mamka se ke mně natáhne, jako bych byl batole, co má udělat do její náruče první krůčky. Je to směšné. Jsem sedmnáctiletý kluk, co oplakává svého nejoblíbenějšího člověka. Popadnu bundu a otočím se ke dveřím. „Počkám venku.“

Když všichni sedíme v autě, táta zapne rádio, aby zaplnil ticho. Zírám z okénka, když stojíme na červené, počítám dvojice, abych si zachoval aspoň trochu přičetnosti: dvě ženy v bundách pod modrým deštníkem, dva staříci tlačící z tržnice nákupní vozíky, čtyři smutné stromy v komunitní zahradě, dva přetékaající odpadkové koše.

Počítání mi přinese trochu úlevy, ale nestačí to. Spustím pravačku do prázdného prostoru vedle sebe a představuju si, že ji přikryješ svojí. Dvě ruce.

Teď je to lepší.

VZPOMÍNKY

PONDĚLÍ, 9. ČERVNA 2014

Každý den po škole jdeme Theo, Wade a já do knihkupectví Barnes & Noble na Upper West Side a tam děláme úkoly – ale škola už skoro skončila. Takže teď se místo toho procházíme mezi regály. Theo měl Wadeovi říct o tom novém randění, co zkoušíme, když spolu poslední hodinu běhali kolečka, ale vykroutil se z toho. Nemám rád tajemství. Mění lidi ve lháře a moje dny plné lhaní už jsou za mnou.

Zatouláme se pryč od grafických románů a skončíme v uličce plné životopisů. Je to moje nejméně oblíbené oddělení, ale jsme tu kvůli Wadeovi a Theovi.

„Chci mít taky svoje paměti,“ řekne Theo.

„No, o to se může postarat jen jeden člověk,“ nadhodím.

„Ještě mě nenapadl název,“ odpoví Theo.

„Ó hrůzo,“ pronese Wade a zase si promne oči, protože ho ještě trápí nové kontaktní čočky. Pořád je vlastně docela sám sebou – krátké vlasy, hnědá plet, pomačkaná trika –, ale myslím, že s brýlemi prostě vypadá líp. „Ty svoje asi nazvu *Bezvadný život*.“

Theo předstíraně zívne. „Nemůžu se toho náročného čtení dočkat.“

Wade mu ukáže prostředníček. „Jdu si do kavárny pro ledovej čaj. Dáte si taky?“

„Jo, vlastně jo. Ale platím.“ Podám Wadeovi dárkový kupon, který mi zbyl z narozenin v minulém měsíci.

„Určitě?“ zeptá se.

Kývnu.

Jakmile je pryč, zamračím se na Thea ve stylu „proč jsi o nás Wadeovi neřekl“, ale on se odvrátí a upře oči zpátky na knihovny.

„A co *Theo McIntyre: Zabiják zombie pirátů*?“ řeknu do ticha.

Usměje se, pořád se vyhýbá mému pohledu. „Ale jestli se ta zombie pirátí apokalypsa nestane, bude to vypadat jako fantasy román. Odmítám připustit, že bude mou existenci někdo mylně považovat za fikci, zatraceně! Možná by to mělo být něco jednoduchého. Co třeba *Theo: Paměti*?“

Zavrtím hlavou. „Jsi můj oblíbený Theo a tak vůbec, ale nejsi jediný.“

Obrátí se ke mně. „Znáš víc Theů? Dej mi jejich adresy, abych tohle šílenství mohl ukončit.“ Rozhodí ruce, jako by byl připravený karatistickými seky zničit každého kolemjdoucího Thea. Jeho bojový postoj mi připomene jeho loňský halloweenský kostým hipsterského C3PO. Vzal si na sebe triko, co připomínalo androidovo tělo, a tvář i ruce si nabarvil zlatě.

„Co třeba *C-Theo-PO*?“

„Ne. Moc bezvýznamné. Ale možná fajn na název kapitoly.“ Theo zvedne jedno obočí a ukáže na mě. „Ale mám název tvých pamětí. *Griffin nalevo*.“

Teď ho hrozně moc zatoužím políbit. „Dokonalost.“ Ujistím se, že se Wade neblíží, a přitáhnou si Thea za ruku, odvedu ho do vedlejší uličky. Ale do polibku se nevrhnu, protože to

nechci uspěchat nebo mít pocit, jako bychom něco dělali za Wadeovými zády.

„Musíme to Wadeovi říct, hele,“ zašeptám. „Jestli to chceš udělat sám, nevadí mi to, ale jestli mu to chceš říct dohromady, tak jsem s tím taky v pohodě. Každopádně z tohotole knihkupectví neodejdeme, dokud to neuděláme.“

„Platí.“ Theo mi zmáčkne ruku. „A kdy že tu zavírají?“

„Tyjo,“ pronese Wade.

Stojí na konci uličky a drží tác plný ledových čajů. Vytrhnu ruku z té Theovy. „Tyjo,“ zopakuje a vyrazí směrem k nám. Je velký asi jako Theo, ale teď vypadá menší, shrbí ramena. Zavrtí hlavou a maličko se pousměje. „No, tahle záležitost s naší partou byla super, dokud to teda vydrželo.“

Tak takovou reakci jsem nečekal. „O čem to mluvíš?“

„Jak dlouho spolu vy dva chodíte? Věděl jsem, že se to stane. Vždycky zpochybňujete moje věštecký dovednosti, ale věděl jsem to už vloni. Jen jsem to nikomu nepověděl.“

Nevím, co jsem čekal. Ale tohle rozhodně ne.

„Měl jsi vizi, kde jsme se s Griffinem dali dohromady a svět skončil?“ zeptá se Theo. Jeho hlas zní divně pisklavě.

Wade se ušklíbne a podá mi ledový čaj. „Vlastně jo.“

„Tvoje vize jsou docela teplý,“ zavtipkuje Theo a snaží se dát dohromady. „Měl by ses s tím nechat vyšetřit.“

Usrкну a taky se snažím dát dohromady. „Počkat. Jak jsi věděl, že se s Theem jeden druhému líbíme? Neříkej, že proto, že jsi jasnovidec.“

„Člověk nemusí být jasnovidec, aby tohle předvídal. Ta chemie mezi váma, stříkala mi rovnou do tváře.“ Zaváhá. „To vyznělo blbě. No nic, každopádně rozhodně nebudu křenit a dělat vám ve vztahu třetího.“

Trojka je číslo, které jsem včera omilostnil, ale jen pro naši skupinku. Snad mě to teď nebude tolik štvát, když spolu s Theem chodíme, jako by se naše osobní jednotka prostě počítala jako jeden, ačkoli to bych před Wadem nejspíš neměl zmiňovat. „Ale no tak, to přece není žádný konec hry. Ber to jako začátek nového zápasu, jestli něco, s novými úrovněmi a světy.“

„Jo, nový překážky pro mě, když se s váma budu chtít vidět, a nový mody exkluzivně pro vás dva,“ odsekne Wade.

„Hele, klidně se k nám v našich exkluzivních aktivitách můžeš připojit,“ nadhodí Theo a mrkne.

Wade začne vyjmenovávat všechny příklady, kdy se to s láskou zvrtilo, hlavně z komiksů: přítelkyně Green Lanterna, kterou zabili a její mrtvolu nacpali do jeho lednice; Cyclops a Jean Grey, co spolu začali chodit na střední a pak jeden druhého ztrácel kvůli všemu, co jim svět strkal do cesty; Ant-Man, který Wasp nadopoval repelentem, a tyjo, nikdy jsem si neuvědomil, že byl Ant-Man takový emoční a fyzický tyran. Čtvrtý příklad už nepřijde.

Theo se ke mně otočí. „Přísahám, že tě nikdy nenadopuju repelentem, Griffě. Slibuješ, že ani ty mě?“

„Slibuju.“

Lžu, naznačím nehlasně směrem k Wadeovi tak, aby to Theo viděl. Snažím se nastolit normální atmosféru.

Theo si vezme z tácu svůj ledový čaj. „Takže jsme v pohodě?“

„Slibte mi, že tuhle partu nezničíte, až se rozejdete,“ pronese Wade. Z jeho tónu je mi jasné, že si nedělá legraci. Je to jako v sedmé třídě, když jsme si z něj dělali legraci, že si nechal svoje jméno vyholit do vlasů, a on se chvíli smál s námi, ale nakonec nám řekl, ať toho necháme.

„Hm, možná bys nám mohl ukázat, že nám trochu věříš, kámo,“ pronese Theo tiše. „Ale jasně, slibuju, že jestli se rozejdeme, budeme se chovat jako dospělí.“

„Je vám šestnáct. Nejste dospělí,“ odpoví Wade.

„Počítám s tím, že spolu nějakou dobu budeme,“ opáčí Theo.

Zhluboka se nadechnu a přísahám si, že Wadeovi nedovolím, aby zkalil moje nadšení z Thea. „Taky slibuju, že jestli se rozejdeme, tak naši partu nezničí. Můžeme se prosím vrátit k prohlížení knížek?“

Theo nám pokyne, abychom přišli blíž, a oběma nám hodí ruku kolem ramen. Předstíraně Wadeovi zašeptá: „Musíme udělat skupinové objetí, aby se Griffin necítil vynechaný.“

„Oba vás nenávidím,“ řekne Wade.

Zasmějeme se a najednou je to pryč a už mezi námi nejsou další tajemství a já se usmívám déle než všichni ostatní, protože Theo sází na to, že spolu nějakou dobu budeme. Což je super. Budu tak mít dost času na to, abych vymyslel dokonalý název pro jeho paměti.

SOUČASNOST

PONDĚLÍ, 20. LISTOPADU 2016

Nechci jít dovnitř, nechci jít dovnitř. Theo, nechci jít dovnitř, nechci jít dovnitř a rozloučit se s tebou.

Pohřební kaple na Osmdesáté první a Madisonské vypadá jako několik kostek ze stavebnice naskládaných na sebe a je podivně nekompletní, protože je béžová, jako by ji zapomněli natřít skutečnou barvou nebo si mysleli, že by to snad bylo nevhodné. Nemůžu uvěřit, že právě tohle místo vaši vybrali, aby se tu s tebou rozloučila tvoje rodina a přátelé. Nenapadá mě konkrétní místo, kde by to bylo lepší, ale rozhodně by to tam mělo být barevnější.

Nicméně alespoň mně to může být jedno. Já dovnitř nejdu.

„Jdeš dovnitř, Griffine?“

„Ne,“ řeknu. „Nejdu. Nemůžu.“

Mamka vyndá klíč ze zapalování a strčí si ho do kabelky. „Tak tady budeme sedět, než budeš připravený.“ Zírá přímo před sebe, kde truchlící s kelímky s kávou – nikoho nepoznávám – vstupují do kaple, zatímco hodiny odbíjejí. Nevadí mi, že zmeškám mši v deset. Rozhodně nehrozí, že bych se v dohledné době zbavil svého zármutku modlením nebo zpěvem.

Mamka natáhne ruku a táta ji sevře do svojí, jako obvykle. Láska mých rodičů je naprostá jistota. Jsem teď příliš otupělý, abych to cítil, ale v naši budoucnost jsem tak sebevědomě věřil jen díky nim, protože jsou spolu taky od dob, co byli teenageři.

Když teď vidím, jak se drží za ruce, ale sám si tvou ruku v té svojí musím představovat, pěkně mě to vytočí.

Vypadnu z auta a zabouchnu za sebou dveře. Ledový podzimní vítr se prodere mou bundou i mikinou, když chlad vdechnu, cítím, jak to moje plíce vyčerpává. Neprší nijak silně, ale cítím, že jsem promáčený skrz naskrz.

Rodiče opustí teplo naší otlučené toyoty a drží se po mojí pravici, respektují moje nutkání, které ti někdy přišlo fascinující. Zůstávají zticha. Žádná nesmyslná moudra z čínských sušenek štěstí. Mám štěstí, že naši ví, kdy se mnou válčit a kdy mě nechat na bojišti samotného.

Čekáš uvnitř. Ne ty, ale vlastně ty.

Dlužím ti rozloučení.

Kdybys tu byl, už bych byl uvnitř, což... no, divnost představy, že bys mě ukecal, ať jdu na tvůj vlastní pohřeb, na mě taky doléhá. Vždycky jsi mě uměl úplně profesionálně povzbudit k odvážným rozhodnutím – alespoň v těch případech, kdy přede mnou stál nepřítel, který se dal zdolat. Moje nezničitelné kompulze rozhodně nejsou tvoje chyba.

U dveří vycítím, že se ke mně naši chtějí natáhnout. Obrátím se a zjistím, že k nám míří několik nových tváří. Když neznám já je, neznají ani oni mě a nebudou vědět, proč je pro mě tak těžké položit ruku na tu zatracenou kliku, otočit s ní a vejít dovnitř, protože neznají naši minulost. Možná to jsou kamarádi tvých rodičů nebo sousedi, o kterých jsi mluvil, ale já je nikdy nepotkal.